

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

JIMENEZ, ABBY

Parte din lumea ta / Abby Jimenez. - București : Bookzone,
2025

ISBN 978-630-305-378-3

821.111

Traducător: **Alexandru Botea**

Redactor: **Justina Ene**

Grafician copertă: **Teodora Savu**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

Part of Your World

Copyright © 2022 by Abby Jimenez Reading group guide copyright © 2022 by
Abby Jimenez and Hachette Book Group, Inc.

Cover design and illustration by Sarah Congdon. Cover copyright © 2022 by
Hachette Book Group, Inc.

All rights reserved.

© Bookzone 2025, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

ABBY JIMENEZ

*Parte din
lumea ta*

Bookzone
BUCUREȘTI, 2025

CAPITOLUL 1

ALEXIS

Moliile zburau în lumina farurilor, pe deasupra ierbii înalte din șanț. Încă mă țineam strâns cu mâinile de volan și inima îmi bătea cu putere.

Am virat scurt în ceață ca să nu dau peste un raton și am intrat într-un șanț nu prea adânc de pe marginea șoselei. Eram în regulă. Zgâlțâită bine, dar în regulă.

M-am străduit să dau cu spatele, dar roțile se învârteau în gol. Noroi, cred. *Of.* Ar fi trebuit să cumpăr SUV-ul în locul sedanului.

Am oprit motorul, am aprins semnalizatoarele de avarie și am sunat la cei de la asistență rutieră. Mi-au spus că o să am de așteptat o oră.

Minunat. De-a dreptul *minunat*.

Mai aveam două ore de condus până acasă, eram blocată pe o porțiune de drum puțin circulată, pe undeva între casa funerară din Cedar Rapids, Iowa, de unde abia plecasem, și locuința mea din Minneapolis. Mi-era o foame de lup, aveam nevoie la baie și purtam lenjerie modelatoare. Pe scurt, finalul grandios al celei mai îngrozitoare săptămâni din viața mea.

Am sunat-o pe Bri, cea mai bună prietenă a mea. A răspuns din prima.

— Deci? Cum a fost săptămâna de groază?

— Pot să-ți spun cum s-a încheiat, i-am răspuns, dând scaunul pe spate. Tocmai am intrat cu mașina într-un șanț.

— Au! Ești bine?

— Da.

— Ai chemat un camion de tractări?

— Da. Trebuie să aștept o oră. Și am pe mine un corset.

Bri a tras aer printre dinți.

— În lenjeria diavolului? Nu te-ai schimbat înainte de-a pleca? Cred c-ai fugit de acolo ca din pușcă. Unde ești? a întrebat.

M-am uitat afară.

— Habar n-am. Sunt pur și simplu în mijlocul pustietății. Nu văd nici măcar stâlpi de iluminat.

— Ți-ai bușit mașina?

— Nu știu, am spus. N-am apucat să ies și să verific. Nu cred.

Mă simțeam incomod și m-am foit puțin în scaun.

— Știi ceva? Stai puțin. Îl dau jos.

Mi-am dat centura laoparte și am lăsat scaunul pe spate cât s-a putut. Mi-am scos pantofii și i-am azvârlit pe locul pasagerului, apoi am dus mâna la spate ca să desfac fermoarul. Am scos bretelele detașabile ale sutienului și m-am lăsat pe spate ca să-mi trag rochia de seară până deasupra coapselor, apucând cu degetele mari partea de sus a corsetului.

Nu era nimeni prin preajmă. Nu mai văzusem nicio altă mașină pe drumul ăsta în ultima jumătate de oră. Dar cum am început să mă lupt să-mi dau jos corsetul, lumina

unor faruri a inundat interiorul mașinii prin lunetă – pentru că fix de asta aveam nevoie.

— La dracu', am zis mișcându-mă rapid.

Parcă aș fi încercat să ies contracronometru dintr-o șosetă de compresie. Am auzit bufnitura unei portiere care tocmai fusese închisă și m-am panicat, luptând pe sub volan ca să-mi cobor corsetul atât de rigid până sub genunchi și să-l scot chiar în clipa în care cineva s-a apropiat de geamul mașinii.

Un câine lăptos, de talie mare, a apărut de nicăieri și a sărit pe portieră ca să se uite la mine. Apoi, un tip cu barbă, îmbrăcat cu o geacă de blugi cu guler de lână, s-a ivit din spatele lui.

— Hunter, jos labele.

Și-a dat câinele jos de pe mașină. A bătut cu degetul în geam.

— Hei, ești bine?

Încă aveam fermoarul pe jumătate desfăcut și rochia ridicată până în dreptul chiloților.

— Sunt bine, am spus trăgându-mi rochia peste coapse și răsucindu-mă în așa fel încât să stau cu spatele dezgolit spre scaunul din dreapta. Un raton.

Și-a dus mâna la ureche.

— Scuze, nu te aud foarte bine.

Am coborât puțin geamul.

— Am ocolit un raton. Sunt bine, am repetat cu glas tare.

A părut amuzat.

— Mda, avem o mulțime prin locurile astea. Vrei să te ajut să ieși?

— Am chemat un camion de tractări. Mersi oricum!

— Dacă ai chemat deja un camion de tractări înseamnă că-l aștepti pe Carl, a zis. S-ar putea să stai aici o vreme. A dat aprobator din cap, privind de-a lungul drumului. A băut șase beri la clubul veteranilor de război.

Am închis ochii și am oftat de oboseală. Când am deschis ochii la loc, tipul îmi zâmbea.

— Acordă-mi un minut și te scot eu.

N-a așteptat să-i răspund, s-a dus pur și simplu în spatele mașinii.

Mi-am încheiat grăbită fermoarul. Apoi mi-am luat telefonul.

— Un tip îmi tractează mașina, i-am șoptit lui Bri.

Am înclinat oglinda retrovizoare ca să-i văd plăcuța de înmatriculare, dar farurile mașinii lui îmi băteau în ochi. Am auzit un zornăit metalic venind de afară. Câinele s-a urcat înapoi pe portieră ca să se uite la mine prin geam. A început să dea din ciotul de coadă și a lătrat.

— Ța e un câine? a întrebat Bri.

— Da. E al tipului, am spus dând dezaprobat din cap în direcția câinelui care tocmai lungea geamul.

— De ce respiri așa greu?

— Îmi dădeam jos corsetul când a apărut, i-am explicat ridicându-l și îndesându-l în geantă. Eram pe jumătate dezbrăcată când s-a apropiat de geamul mașinii.

A răs atât de tare, că m-am văzut nevoită să depărtez telefonul de ureche.

— Nu-i amuzant, am șoptit.

— Nu pentru tine, a zis hlizindu-se în continuare. Și cum arată? E vreun babalâc sinistru?

— Nu. De fapt, e destul de drăguț, am spus străduindu-mă să dibuiesc în oglindă ce se întâmpla în spate.

— Aaaaaa. Și tu cum arăți?

M-am uitat la mine.

— Păr coafat, machiaj, rochie neagră de înmormântare...

— Rochia Dolce?

— Mda.

— Deci bombă sexy. Rămân cu tine în telefon, în caz că ești ucisă.

— Ha. Mersi.

Mi-am rezemat spatele pe scaun.

— În mormântarea a fost nașpa? a întrebat Bri.

Am oftat adânc.

— Nașpa de-a binelea. Toți mă întrebau unde e Neil.

— Ce le-ai zis?

— Nimic. Că ne-am despărțit și că nu vreau să vorbesc despre asta. N-am dat detalii. Desigur, Derek a lipsit.

— Ce vremuri numa' bune să fii în Cambodgia. Ratează toaaaată distracția, a remarcat Bri.

Fratele meu geamăn avea un adevărat talent: tot timpul se eschiva de la dramele de familie. N-aș spune că avea de unde să știe că strămătușa Lil urma să moară pe neașteptate la azilul de bătrâni și că aveam să fiu azvârlită în cușca leului de una singură la reuniunea de trei zile a familiei/în mormântarea care i-a urmat – oricum, a fost ceva tipic pentru el.

Am coborât geamul câțiva centimetri ca să mângâi câinele. Avea sprâncenele stufoase ale unui bătrân și niște ochi mari și galbeni care-l făceau să pară uimit că mă vede.

— Elogiul rostit de maică-mea a ieșit de minune, am spus, scărpinând câinele pe după ureche.

— Nu mă surprinde.

— Iar Neil mi-a trimis mesaje nonstop.

LBDIS | We know

— *Nici asta nu mă surprinde.* Omul ăla e îndrăzneț, nu glumă. I-ai răspuns?

— Vai, *nu*, am spus.

— Bun.

Și mai multe zornăieli de afară.

— Bine atunci, ia ascultă, a zis Bri. Mă gândeam c-am putea să ieșim în patru când te întorci.

Am oftat.

— Ascultă ce zic. Nu-i complicat deloc.

Partea asta avea să fie complicată.

— Alegem fiecare tipul cel mai sexy de pe Tinder. Probabil unul care pozează cu un pește în brațe, dar asta nu contează. Îi scoatem la cafeneaua de lângă biroul lui Nick, de unde își cumpără în fiecare zi mâncare la unșpe' jumate. Și atunci când vine Nick, ne prefacem că suntem surprinse să-l vedem acolo. Te faci că te împiedici și verși din greșeală niște vin roșu pe cămașa lui în timp ce eu mă giugiulesc cu tipul cu care-mi dau întâlnire.

M-a bufnit râsul.

— Oricât mi-ar plăcea să distrug hainele viitorului tău fost soț, am spus chicotind încă, nu mă văd ieșind la întâlniri în viitorul apropiat. Momentan n-am nevoie de bărbați în viața mea. Poate niciodată.

A pufnit pe nas.

— Mda, toate suntem femei puternice și independente până-ncepe un detector de fum să bipăie pe tavan la trei dimineața și nu-i nimeni pe acolo să-l lovească cu o mătură, în afară de tine.

Am pufnit.

— Pe bune acum. N-am mai fost singure în același timp. Ar trebui să ne acceptăm singurătatea. Să facem din asta Vara Bunăciunilor. Am putea să ne distrăm de minune.

— Cred c-aș prefera o vară ca între fete...

Bri a părut să cadă pe gânduri.

— Cred că și asta merge.

Am auzit și mai multe zăngănituri de afară și am simțit mașina mișcându-se, de parcă tipul ar fi atașat ceva de bara din spate.

— Vrei să bem ceva mâine? a întrebat Bri.

— La cât? Am oră de Pilates.

— După.

— Sigur.

În oglinda retrovizoare am văzut ceva mișcându-se. Tipul venea spre mine. M-am oprit din mângâiatul câinelui și am închis geamul aproape de tot.

— Hei, i-am șoptit lui Bri. Se întoarce tipul. Stai puțin.

Și-a dat câinele laoparte și s-a aplecat să vorbească cu mine prin geam.

— Poți să lași mașina pe liber? m-a întrebat prin deschizătura geamului.

Am încuviințat din cap.

— După ce te scot, să oprești motorul și să tragi frâna de mână până desfac lanțul.

Am încuviințat din nou și l-am urmărit îndreptându-se spre mașina lui. A închis portiera și a pornit motorul. Apoi, mașina s-a zgâlțâit și am fost trasă încet din șanț până am revenit pe șosea. A dat roată mașinii cu o lanternă în mână și a inspectat aripa.

O libelulă s-a așezat pe capotă. A stat nemișcată în vreme ce tipul s-a aplecat să-mi verifice roțile. Apoi bărbatul a stins lanterna și s-a dus în spatele mașinii. Un minut mai târziu, după și mai multe zăngănituri, s-a întors la geam.

— Ți-am inspectat mașina. Nu văd să aibă stricăciuni. Cred că e în regulă să pleci.

— Mulțumesc, i-am spus, strecurând două bancnote de douăzeci de dolari prin deschizătura geamului.

A părut amuzat.

— E din partea casei. Ai grijă cum conduci.

Apoi s-a întors la mașina lui și mi-a dat un claxon, făcându-mi cu mâna în timp ce trecea pe lângă mine și se pierdea în ceață.

CAPITOLUL 2

DANIEL

— O sută de dolari dacă o convingi să plece cu tine, a zis Doug arătând cu o mișcare a capului spre tipa roșcată de la bar.

Era aceeași tipă pe care o ajutasem să iasă din șanț cu o jumătate de oră în urmă. După încă un sfert de oră își făcuse apariția în barul veteranilor de război.

Era ora nouă într-o seară de marți din aprilie, ceea ce înseamnă că tot orașul se strânsese la bar. Zăpada se topise și sezonul se încheiase oficial. Toate localurile, mai puțin Jane's Diner și barul ăsta, erau închise până când râul avea să se dezghețe, iar Jane's închisese deja la opt. Turiștii plecaseră, așa că tipa asta sărmană și neștiutoare nu numai că atrăgea atenția celor din jur ca un cal breaz, dar era și singura femeie din orașelul ăsta care nici nu se înrudea, nici nu crescuse cu vreunul din noi. Avea să fie curtată la greu.

I-am răs în față celui mai bun prieten, cât dădeam cu cretă capătul tacului.

— De când ai tu o sută de dolari?

Brian a răs de pe scaunul lui.

— De când ai tu chiar și cinci dolari? Și dacă ai, mai bine mi i-ai da mie. Încă îmi ești dator pentru băutura de aseară.

— Mult noroc cu asta, am mormăit.

Doug ne-a arătat degetul mijlociu.

— Chiar am. Și am și cei cinci dolari ai tăi, măgarule, i-a spus lui Brian. În plus, eu nu acopăr tot pariul. Pierzătorii pun fiecare câte cincizeci de dolari și ăla care reușește s-o agațe ia toți banii.

— Las-o în pace, am spus, executându-mi lovitura. Bilele s-au izbit de pereții mesei, iar cea cu numărul șase a intrat în buzunarul din colț. N-o să plece acasă cu niciun tip din barul ăsta. Crede-mă!

Femeile de teapa ei nu voiau să aibă de-a face cu tipii ca noi.

Mașina pe care o scosesem din șanț era un Mercedes. Probabil valoarea mai mult decât reușeam să câștigăm toți trei într-un an. Ca să nu mai spun că femeia era îmbrăcată de parcă ar fi mers la o petrecere pe un iaht. Rochie elegantă, cercei mari cu diamante, brățară cu diamante – clar era în trecere și nu intenționa să oprească pe undeva să-și tragă sufletul. Ba chiar m-a surprins că s-a oprit aici, când ar fi putut să mai conducă patruzeci și cinci de minute până în Rochester și să ia masa. Localul veteranilor de război nu era tocmai un restaurant de lux.

Doug scoțoea deja după bani în portofel.

— Nu sunt interesat, i-am zis introducând bila neagră în buzunarul lateral cu o lovitură precisă. Nu-mi place să pariez pe oameni. Femeia asta nu-i un obiect.

Doug a clătinat din cap.

— Încearcă și tu să te distrezi.

— Mă distrez deja.

— Chiar așa? Când a fost ultima oară când ți-ai tras-o? a întrebat Doug. Cât a trecut? Patru luni de când cu Megan?

— Nu vreau să mi-o trag cu nimeni. Mersi frumos.

Văzând că nu-i prea merge cu mine, și-a îndreptat atenția spre Brian.

— Tu ce zici? O sută de parai.

Brian a aruncat imediat o privire în direcția lui Liz, care lucra în spatele tejghelei, iar Doug a dat ochii peste cap.

— E măritată. *Măritată*. Trebuie să treci peste asta. Devine deprimant de-a binelea. Intră și tu pe o aplicație de întâlniri sau ceva de genul ăsta, a zis Doug, înclinând paharul cu Sprite către Brian. Săptămâna trecută am cunoscut niște gemene pe Tinder. *Gemene*, a adăugat el ridicând din sprâncene.

N-am stat pe gânduri și am tras la țintă.

— Zău? Ai avut ocazia să dezamăgești două femei în același timp?

Brian a râs. Doug m-a ignorat.

— Omule, vorbesc serios. N-o să-și lase bărbatul pentru tine. Fă ce vrei.

Brian a mai aruncat o privire către Liz. Apoi, ca la un semn, s-a deschis ușa, iar Jack, îmbrăcat în uniforma de polițist, a intrat cu un aer relaxat în local.

Cu toții ne-am oprit din ceea ce făceam ca să-l privim îndreptându-se spre bar. A traversat încăperea bătând oamenii pe spate și salutându-i pe un ton mult mai strident decât era nevoie, doar ca să se asigure că știm cu toții că ne-a onorat cu prezența lui.

A trecut în spatele tejghelei de parcă ar fi fost proprietarul localului, s-a apropiat de Liz și a tras-o spre el ca s-o sărute pasional. În bar au izbucnit strigăte de bucurie, iar eu și Doug am schimbat priviri cu subînțelese. Ce nesuferit.

M-am uitat la Brian la țanc ca să văd expresia de suferință care-i străbătea chipul.

La naiba, poate că Doug a avut dreptate. Nu că ar fi fost o idee bună să faci pariuri pe femei, dar Brian chiar trebuia să treacă peste toată nebunia asta. Liz n-avea să-l părăsească pe Jake – chiar dacă ar fi trebuit.

Mike a trecut pe lângă noi în drum spre baie, iar Doug a dat din cap spre el.

– Hei, Mike! O sută de parai dacă o convingi să vină cu tine acasă, a propus făcând semn spre tipa de la bar.

Mike s-a oprit în loc și a măsurat-o cu privirea din spatele ochelarilor. Probabil că-i plăcea ce vede, pentru că și-a scos portofelul din buzunar.

– Aproape că nici nu pare cinstit. Mă aleg și cu o sută de dolari și cu o femeie frumoasă.

Eu am râs și m-am uitat la ceas.

– Trebuie să plec ca să-i dau copilului să mănânce.

Doug a mârâit în barbă.

– Așa faci de fiecare dată, mi-a zis făcându-mi semn cu mâna să plec. Foarte bine. Cară-te de-aici!

Apoi s-a uitat peste umărul meu spre bar și a dat din cap către tipă.

– Hei, poți să pui o vorbă bună pentru mine?

– Deci vrei s-o mint? l-am întrebat pe Doug, luându-mi geaca pe mine.

Brian și Mike au râs.

Doug m-a ignorat și și-a lăsat tacul pe masa de biliard.

– Trebuie să-mi scot arma secretă.

Am chicotit ușor și m-am îndreptat spre bar, clătind din cap.

CAPITOLUL 3

ALEXIS

– Ce dorești? a întrebat barmanița în timp ce ștergea teigheaua.

Avea păr blond, un trandafir tatuat pe încheietura mâinii și buze date cu ruj roz neon. Era drăguță. O chema Liz.

M-am uitat pe meniul oferit de ea.

– Ce-mi recomanzi? am întrebat, fiindcă nimic nu-mi făcea cu ochiul. Aproape totul era prăjit în ulei.

– Chiliul e de casă, mi-a propus barmanița.

Am strâmbat din nas.

– Nu prea-mi place chiliul.

Ceața de afară devenise atât de groasă, încât știam că n-o să ajung acasă înainte ca nevoia de a mânca și de a merge la toaletă să devină critică. Singura benzinărie din oraș era închisă, așa că n-am putut să le folosesc baia sau să cumpăr ceva de ronțăit. Google-ul m-a îndrumat către singurul loc deschis pe o rază de 80 de kilometri – Localul Veteranilor de Război pe care îl pomenise Tipul cu Camionul.

Localul arăta... *jalnic*. Mesele nu se potriveau deloc cu scaunele ieftine. Pereții erau plini cu afișe vechi și rupte cu bere, medalii înrămate și fotografii alb-negru ale veteranilor. *Benny and the Jets* răsuna dintr-un tonomat vechi lipit de perete. Un cap uriaș de cerb cu coarnele înfășurate în